

ARHIV BOSANSKE KRAJINE
BANJA LUKA

Arhiv Bos. krajine B. Luka
ABK-209-MG-III/120

DEDIĆ ASIM-Štruca:

"SJEĆANJE NA SVEŠTENIKA DRAGU PRPIĆA KOJI JE SARADJIVAO
SA PARTIZANIMA "

L e g e n d a :

- tri stranice autoriziranog teksta;
- sjećanja notirana u Arhivu 18.jula 1974.godine;
- SADRŽAJ SJEĆANJA: Sjećanje na Dragu Prpića, sveštenika u Barlovcima i njegovu saradnju sa prtizanima;
- sjećanja notirana u tri primjerka: original i jedna kopija u Arhivu, a jedna kppija kod autora.

D R A G O   P R P I Ć

Drago Prpić bio je bio župnik u selu Barlovci; mislim da je pripadao franjevačkom redu.

Bio sam oficir OZNE i trebalo je da uspostavim vezu sa Banjom Lukom. Budući da su naši partizanski kuriri iz Glamočana bili ili pohapšeni ili kompromitovani (Jela Konjević iz Glamočana bila je kompromitovana, a jedna iz Dragočaja, čijeg se imena ne sjećam, uhapšena) zatražio sam od Djordja Krndića iz Dragočaja da mi pronadje nekoga ko može slobodno ući u Banju Luku i u koga možemo imati povjerenja. Trebalo je da uspostavim vezu sa stolarom Klib Josipom, koji je imao radionicu u kući Save Miloševića, u dvorišnoj zgradi, na mjestu gdje se danas nalazi zgrada centralne pošte.

Djordjo Krndić mi je predložio da odemo do popa ~~Krnik~~ Drage Prpića u Barlovce. To večer smo pošli u Barlovce. Trebalo je pješke proći preko tri kilometra teritorije pod kontrolom neprijatelja. Župnik Prpić nas je lijepo primio. Ponudio nas je rakijom. Bio je zaista srdačan.

Ulivao je povjerenje, ali sam ipak bio oprezan. Upitao sam ga da li ide u Banju Luku. Kada je odgovorio potvrdno, zamolio sam ga da mi u Banjoj Luci nabavi kancelarijski materijal, naročito papir za pisanje. Rekao je da će već sutra ići u Banju Luku i da već prekosutra uveče dodjemo. Dao sam mu potreban novac. Ostali smo kod njega oko jedan sat. U odlasku on nas je ispratio preko jedan kilometar.

Prekosutra naveče ponovo smo došli Djordjo i ja. Dobili smo naručeni materijal. I iz pričanja Djordja i iz mog utiska stekao sam povjerenje u Prpića. Vidio sam da mu mogu vjerovati. Osjećalo se Prpićevo antifašističko opredjeljenje. Nabavka kancelarijskog materijala bila je kao neka mala provjera.

Napisao sam već pismo adresirano na Josipa Kliha i zamolio Dragu Prpića da mu ga preda. Objasnio sam Prpiću gdje je radnja Kliha uz napomenu da je pismo veoma povjerljivo i da mu ga samo lično preda. U pismu sam tražio od Josipa Kliha spisak ustaških agenata i saradnika sa adresama njihovog stana. U prilogu pisma je bio jedan spisak agenata sa adresama stana. Trbalo je da Josip Klih provjeri tačnost podataka, odnosno vjerodostojnost adresa.

Koliko se sjećam ovako sam se obratio: "Velečasni, da li biste nam napravili još jednu uslugu koja bi nam bila veoma dragocjena? Ja ću Vam dati jedno pismo koje treba samo da odnesete na označenu adresu."

Drago Prpić je bez dvoumljenja pristao. Rekao je da će odmah sutra krenuti u Banju Luku i da će pismo predati. Pozvao nas je da već sutra uveče dođemo po rezultat.

U toku našeg razgovora neko je zakucao na vrata. Prpić je izašao. Nakon tri do četiri minuta nezvjesnosti on se vratio. Na pitanje ko je to bio, odgovorio je veoma hladnokrvno: "Bila je to ustaška patrola. Slušajte, vama se ovdje ništa ne sme desiti. Vama u mojoj kući ne smije ni dlaka faliti!". Rekao je to energično. Vjerovao sam mu.

O njemu su partizanski saradnici imali lijepo mišljenje. Čuo sam da je lijepo pjevao i svirao na harmonici. Sudeći po djevojkama koje su uređivale župni stan, a bile su mlade i lijepe, stekao sam utisak i da mu svjetovni život nije bio stran u svim svojim sadržajima.

Josip Klih - Pepi mi je kasnije rekao kako se strahovito uplašio kada mu je jedan pop donio pismo i da pismo nije htio da primi.

Prpić je izvršio svoju obavezu na najbolji mogući način. Želio je da pismo "poslano od Štruce" preda Klihu, ali je ovaj odgovorio: "Ja ne znam nikoga. Pismo nije za mene. To je zabuna!"

Prpić je uočio strah kod Pepija Kliha. Shvatio je razloge zbog kojih neće da primi pismo. Nije dalje insistirao, već je ostavio pismo uz napomenu da će navratiti kasnije za oko dva sata.

Kada se navratio u naznačeno vrijeme Pepija već nije bilo. Zatvorena je bila radnja. Bilo je očigledno da je

pobjegao. O svemu tome nas je Prpić obavjestio.

Po mom nalogu poslije dva do tri dana Prpić se ponovo navratio do radnje Kliha. Očekivao sam da će Pepi shvatiti da je osoba koja po znacima raspoznavanja dolazi zaista povjerljiva. Pepi je to i shvatio, ali nije želio da se angažuje. I pri ponovnom dolasku Prpića nije želio ništa da čuje.

Nikakvih podataka od Pepija nismo uspjeli da dobijem, a imao je zaista vanredne mogućnosti. Prije svega, nije bio kompromitovan. U njega se nije moglo sumnjati jer je skoro redovno išao u crkvu. Kod njega su stanovala tri ili četiri Njemca, pripadnika Gestapoa. Od tih gestapovaca mogao je što šta doznati, a možda je i znao. O svemu tome doznali smo u toku saslušavanja, odnosno istrage vodjene nad jednom ženom ~~xxxxx~~, aktivistkinjom u ustaškom pokretu. Tako smo saznali o stanarima u Klihovoju kući.

Kliħ je ostao pasivan premda je mogao zaista mnogo da dozna i mnogo da učini. Medjutim, bio je plašljiv, bolje rečeno - kukavica.

Bio je član KPJ, ali je 1945. godine bio izbačen iz Partije kada smo doznali da je počeo dolaziti na parzijske sastanke poslije oslobodjenja. Tako se postupilo zbog njegovog držanja u toku rata.

18. jula 1974. godine
Banja Luka

(Asim Dedić)